

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Alloquiorum libri primi pars I, ad animam quamcunque adhuc in peccatis constitutam, nondum conuersam, internum Iesu Christi alloquium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

Suggessio-
nes diaboli-
caz quomo-
do a com-
modi nobis
conuertan-
tur.

Visa cunctis
vt ad Dei
laudem co-
uertenda.
Dan. 7.

ad tuum commodum eas conuerter, dicendo: Domine mi quoties malignus hic spiritus, aut alius quispiam has mihi cogitationes inmittit inuito, toties tibi deliberata pietate voluntate, eius loco laudes illas amenissimas refero, quas malignus iste spiritus, in aera felicitate si perstisset, tibi referret, vt expulsiōnes illius, ego quodam modo praecentor sim, in laudem tuam. Si in omnibus quaecumq; videris, Dominum laudare concupiscis, quoties copiosam aliquam multitudinem, aut rem egregie venustam conspicis, dicito: O Domine tam numerose tamq; eleganter hodie meo nomine te collaudent mille millium spirituum beatorum tibi ministrantium, & decies illa centena millia immaculatarum spirituum tibi assistentium meo nomine tibi gratias agant: & omnium sanctorum omnia desideria, te pro me desiderem, & omnium exuratum incomparabilis decore, te ipsum honoret, & glorificet in secula seculorum, Amen. FINIS.

D. IOANNIS IVSTI LANSPERGII,

IN ALLOQUIORVM CHRISTI IESV AD QUANCVNQVE

animam peccatricem, primi libri, partem primam.

PRAEFATIO.

Multi sunt lecto amici, quos male delectat peccatum, quibus molestum est & inuisum conuenienter praeceptis Dei vitam transigere, & numeros leuare sarcinam Christi leuem, & suauem eius iugum ducere. Contra vero iucundum ac delectabile vitam agere Deo & sanctis omnibus contrariam, indulgere suis affectibus, praesentibus frui bonis, futura non inquirere, imò nec appetere quidem: cum tamen non sint nisi cum breuissima praesentis temporis oblectamenta sempiternos consequi eruciat, nec posse quenguam simul hic gaudere cum hoc seculo, & postmodum letari cum Christo. Alij sunt qui iam nonnihil melioris concipiunt voluntatis, cupiuntq; vitam rectius constituisse, suae emendationem meditatur: sed necdum satis vident quae id ratione tum inchoare, tum prosequi debeant: quandoque etiam quodam pusillanimitatis spiritu deterrentur ac impediuntur, vt non satis viriliter constanterq; procedant. His ergo vtrisque pro ingenio mei imbecillitate consulere cupiens, Alloquijs quibusdam (sic enim ea appellare placuit, in quod Christi introducimus animam loquentem) salubres, ni fallor institutiones proposui, quas adhortationes, quibus & à vitijs reuocari peccatores, & ad virtutis studium magis ac magis inflammari possint, quia iam ad meliora aspirant. Feci id charitate, non vanitate simulata, nec mihi cura fuit hominum venari laudes, sed animarum saluti prodesse, sperans apud Deum participem me fore, si qui ex horum lectione, ipso opitulante, fuerint ad vitam in melius commutandam prouocati, aut ad fortiter progrediendum in eo quod iam sint aggressi, corroborati. Obsecro pie lector laborem meum tuis precibus adiuues apud Deum, & bene valeat.

IN SEQUENTES DVOS ALLOQUIORVM LIBROS NOTATIO.
Libri hi duo ab autore ipso Alloquiorum nomen sortiti sunt, eo quod in se continerent lectiones Christi saluatoris nostri secretas internasq; inspirationes, quibus vnanquamlibet animam in peccatis adhuc constitutam, à peccatis, à seculi vanitatibus, extra se ipsam emouat, probeq; Christianam, hoc est, Deo fidelem atque deuotam efficere, ad sui familiaritatem & amicitiam, amorem, insinuere extimulareq; conatur.

Complectuntur autem ij Alloquiorum duo libri, penè omnes illas institutiones ac doctrinas, quae Phateta a domino annoti in prioribus editionibus comprehendebat.

ALLOQUIORVM LIBRI

Primi, pars prima.

AD ANIMAM QUAM CVNQVE ADHVC IN peccatis constitutam, nondum conuersam, internum Iesu Christi Alloquium.

Anima que eius Christiana, quantam Deo contumeliam irroget, demonibus ludum festumque efficiat perseverando in peccatis: stipendia diabolicæ seruitutis quæ sint, quam item benigne Deus recipiat animas ad se reuertentes.

CANON I.

QUID feci tibi, o anima, aut quo molestus fui responde, ut me spreto, non amatoribus, sed hostibus tuis te prostituas? Relinquis patrem qui creauit te, eum qui te pascit non agnoscis, protectorem & liberatorem contemnis, amatorem, qui sanguine tuo redemit, qui in mortem pro te animam suam dedit, spernis: ei præterea qui vbique tibi benefacit, qui te saluare contendit reniteris, ingrataque ac contumeliosa hæcenus perseveras, dum mihi dorsum vertis, dumque præcepta mea salutaria transgredieris. Vide tu ipsa quæ amas, quem sequeris, cuius consilijs pares, cuius facis voluntatem. Nempe hostis tui peisimi crudelissimiq, qui non potest tibi aliud velle, non aliud machinari, quam malum. Hic tibi nusquam non insidiatur, hic perdere & perimere te festinat: & nisi ego prohibuissem, olim vitam tibi centies milies abripuisset. Huic tu seruis, licet non ob aliud tibi blandiatur, nisi quia hostis est, & te, ne solus pereat, à me à regno meo, à beatitudine cœlesti, à societate ciuium supernorum trahit, atque præcipitat ad perpetua lamenta, ad ignem æternum, ad carcerem tenebrosum, ad frigiditatem ineffabilia, ad horridos sui aspectus, ad vtrices & sempiternas flammæ, ad tormenta & supplicia inestimabilia, ad desperationis locum, vbi nulla sit spes refrigerij, vbi nulla spes liberationis, sed miseria intolerabilis interminabilisq; damnatio. Heu anima, heu filia reuertere, reuertere. Solue captiuitatem, solue vincula colli tui. Reuertere ad patrem, di cens: Pater peccavi in cœlum & coram te, non sum digna post hac vocari filia tua: sed vel inter mercenarios me adnumerari maximæ esse puto misericordiæ. Reuertere filia, abijce quod habes cum demone patrum, muta voluntatem, corrige vitam, statue & propone conuersionis regulam. Noli timere ne abijciam te, quia non possum te spernere. Quippe qui etiam angelis meis gaudium atque conuiuium de tuo reditu instaurabo. Noli diffidere, noli desperare: ego rumpam omnia vincula tua. Ego leuia faciam quæ tibi intolerabilia

Mich. 5.

Esai. 35.

Seruis tuis, quam diabolus præmia largiatur.

Esai. 52.

Luce 15.

Deus, quam benigne te recipit ad se reuertentes.

Luce 15.

Lii videntur

videntur, & quæcunque euadere non potes, faciam modo bene velis, vt absque peccato nec sine merito ad probationem non ad damnationem feras.

Vitam protrahere in peccatis quam sit turpe & periculosum: quam sit ediuerso honorificum sese à peccatis conuertere ad Deum.

CANON. II.

Vide autem o anima, quam turpe sit in peccatis volutari. Vide quam deformis in obscœnis delectari, quam ignominiosum dæmonibus seruire, quam destructiuum naturæ contra, aut præter naturam viuere. Vide præterea, si non redieris ad me, quam tristem habebis exitum, quam calamitosum finem, quam desperatam mortem, quam terribile super te erit iudicium meum, quam horribilis sententia à me progrediens in infernum, vnde nunquam ex eas, te prosternet. Aduerte quam certa mors quam breuis vita, quam breuis delectatio peccati, quam sordidum denique ipsum peccatum, ad extremum quam inhonestum sit coram hominibus quoque, malam vitam agere, quamque miserabile infelicissimam expectare mortem. Vide ediuerso, quam honestum sit bene viuere, quam iucundum tranquillam ac bonam conscientiam habere, quam gloriosum mihi seruire, quam pulchrum virtutibus ornari, quam decorum sanctimonia niti, quam honorabile castitatem seruare. Aduerte deinde quod labor ipse quo mihi seruitur, breuis sit, tempus seruiendi exiguum, præcepta non graua, quod auxilium copiosum, idque tibi à me semper paratum: perpende quod interna vnctio dulcoris mihi seruientibus, quod suauitas, quod gaudium bonæ conscientia à me semper infunditur. Vide quæ consolatio bonam mentem comiteatur, quantum ve spes de misericordia mea, de gratia, de amicitia, cuius tibi nunc arras ac gustu præbere cupio, mihi seruire confortet; quomodo hunc charitas, vt semper progrediatur, inflammans impellat. Deinde quam lætus veniat ad mortem, quam securus meam expectet promissione, quam misericorditer à me in morte recipiatur, quam lætus egrediatur, quam feliciter coronetur, quam perpetua denique sit ac interminabilis infinita quoque gaudij mensura, qui mihi seruit.

Peccata quænam sequantur calamitates: virtutum sectatoribus quanta in coelis reposita sint præmia: quænam reuertenti animæ ad Deum relinquenda sit.

CANON III.

O Filia interroga omnes qui in inferno modo sunt, animas, quid profuit modo eis luxuria, ambitio, vanitas, delicia, diuitia, quid conferat iam proximum oppressio ac persecutio, quid fraudes, iniuria, inuidia, & cætera id genus arma diaboli, quibus hosti pessimo seruiuerunt. Nihil profecto. Omnes clamabunt, maledicent diei & horæ quibus mihi fuerunt inobedientes. Maledicent sibi ipsis, quod gratia meæ tempus neglexerunt, quod denique amiserunt opportunitatem.

Merces peccatorum cuiusmodi sit. Damnatam calamitatem.

tatem poenitendi, & quod quouis momento dum hic viderent, ad me potuissent re-
uerti ac saluari, ad quod illos semper ego expectabam, anhelabamq; illis occurrere
& gratiam ineam offerre: sed neglexerunt.

Interroga eos qui tecum sunt beati, quid noceat illis modo, quod olim in mun-
do fuerint humiles, abiecti, infirmi, contempti, casti, & mites & sobrij, quod bo-
num pro malo reddiderint, quod ad iniurias & derisiones patientes tacuerint, quod
frigora, famem, paupertatemq; tollerauerint. En quā gloriosos, quam beatos, quā
sanos, quam gaudio plenos modo perpetuoq; felices constitui, quam deliciosa est
illis requies pro labore breui collata, quam magnus honor pro modico contemptu,
quanta opulencia pro parsimonia & paupertate. Age igitur filia, sume animam, ex-
cita in te fiduciam, relinque noxia, damnabilia, inhonesta, peritura, infelicia, &
amplectere sancta, casta, honesta, semper permanentia, felicia, æterna. Elige ma-
tui amatorem, qui te feci, qui redemi, & à quo habes quicquides aut potes, & re-
linque pessimum inimicum tuum, qui corpus tibi destruit & animam, & secum
trahit ad gehennam. Relinque quicquid tecum non potes possidere. Quicquid il-
licitum est, quicquid ad peccatum te trahit, quicquid damnationem tibi parat
æternam, diabolus tibi est: & ideo illud fuge atque à te proscinde. Ne dicas: Non
possam conuerti. Incipe, sume voluntatem: quicquid tu non potes, possum ego.
Et quomodo tu non posses, quod potuerunt infantes & puellæ? Quomodo tu non
posses, quod millium millia hominum potuerunt? Quomodo illos adiuu, sic adiu-
uabo te gratia mea.

Premia vir-
tutum secta-
toribus quā-
ta reposita
in caelis.

Relinqua-
da quæ nara
sunt reuerti
cupienti ad
Deum.

*Sine Dei gratia sicut prisci Sancti, parum aut nihil potuerunt, sic nec
nos aliquid possumus: cur Deus subinde rogatus dare differat.*

*Deus cur suos tentationibus exerceat, orationesque
nostras uti exaudiat.*

CANON IV.

Sine mea gratia sicut ne ipsi quandoquidem Sancti mei potuerunt quicquam
boni, sic nec tu potes filia: verum hac eadem te faciam ut possis. An persona-
rum acceptor sum? An tibi in quacunque re ad salutem æges, negare possum?
Minimè. Pete à me quod vis, & accipe. Si tardauero dare, longanimiter expecta.
Neque enim ex duritia, sed ex beneuolentia tibi dona mea, quæ etiam alioqui pa-
ratus offero, prorogo. Memento mulieris Chananeæ, quomodo quod petebat, &
quod ipse quoque dare volui, imò quod ut peteret in eius cor posui, ego dare dissi-
mulavi, quomodo distuli, quomodo quasi inuoluntarium me exhibui, quomodo
tam exercui, quomodo etiam ne petendo deficeret, eam prouocavi? Videsne quan-
tum profecerit, cum ego interim quod petebat non negabam, sed differabam? Vi-
desne quantum fide, desiderio, humilitateq; creuerit? Videsne quomodo utilius illi
fuerit tardius, quā cito exaudiri. Hoc modo tu quoq; voluntati meæ cõmiste cõfides
bonitati, sapietiz ac prouidētiz meæ, & quomodo, & quādo tibi expedir, exaudiā.
Ad utilitatē tuā filia mi cedit, te impugnari, & quādoq; expugnari, deficere & vires
resumere: salubriusq; tibi sapius est nō exaudiri cito, ut semper ores, semper gemas,
semper

A&o: 10

Dona cur
sua Deus
quandoque
proroget da-
re rogatus.
Mat 13

Tentari & à
Deo exer-
ceri.

quam sit
vile.

Oratio per-
seuerans
quam sit
vtilis.

Psal. 54.
Heb. 12.

semper desideres, semper te humiliter, semperque pugnes & pro virtute laboras, qui
vt mox fuisses exaudita: Dum enim habere te putas, orationi & desiderio tuo finis
est impositus, & diuitem atque beatam existimas. At cum deficere te sentis, nec tibi
superesse consilium auxiliūque, præterquam ex me, petis, in fias, deficietas. Post
oratio, humilitatem ac fidem, si perseueret, augebit vehementer. Inde fit etiam
sæpe tria quatuorve in te meliora ponam dona & augeam, dum vnum differo. No-
li igitur timere. Necessè est enim orationem exaudiri, & pro quibus sapienter po-
stulas, aut ea tribui, aut quod interim non habueris, sic oranti adeoque desideranti
non imputari. Itaque noli animo deficere, noli ab oratione cessare. auxiliū tuū
præsto est maius atque salubrius, quam ipsa putas. Non igitur in cor tuum despo-
rationem illam intrare sinas, quasi non possis non delinquere. Iacta cogitatum tuū
in me, ego te enutriam. Incipe ex animo, & conuertere ad me, ego suscipiam te. Ego
propugnabo & defendam te. Nondum ad sanguinem vsque restitisti, facile tamen
amicus potuit vincere, cui vltro te ipsam prosternebas: facile potuit superari,
que vltro captiuam te vinculis eius implicasti. Ego tamen adeo sum fidelis, vt nihil
te pati, nihil super te venire sinam, quod nequeas sustinere. Scio infirmitatem tuā,
& ad vtilitatem bonæ voluntatis, non ad tui seductionem tentationem mitto.

*Christus quam lætus occurrat animæ ad se redeunti: quam dulciter
eam consoletur: quanti is animas fecerit: quanta pro eis
passus sit: vti item eas Patri celesti offerat.*

CANON V.

Christus vt
animæ ad
eum reuer-
tenti lætus
occurrat.

Mat. 11.

Exc. 33.

Rom. 5.

Quanti
Christus
animas fe-
cit.
Hier. 13.

Forti animo esto filia, & pusillanimitate reiecta tota ad me redi. En ego ubi
occurro, en brachia expando, en ad osculum te recipere paratus sum, en omnia
tibi delicta remittere gaudeo, en pro tuo reditu conuiuium instruo. Noli an-
gelos meos, meque simul hoc priuare gaudio. Esto tu vna post hac ex domesticis meis
euola sicut columba ex diaboli laqueis, & veni inter brachia mea. Dulcior,
suauior, honestior, sanctior erit seruitus ea qua mihi, quam illa qua habet
tyranno ancillaris. Iugum meum tibi multo quam illius erit tollerabilius ac le-
uius. Reuertere & veni. Non sit ætas, nulla sit infirmitas qua te impediatur. Delicta
tua nequaquam tibi imputabo. Quacunque hora pro ijs genueris, peccatorum
tuorum non recordabor amplius. Ego te propter peccata tua non spernam, ego
non paucioribus, sed vberioribus ac potioribus te donis ditabo, vt quomodo in te
abundauit delictum, abundet & gratia. Noli me quæso filia passionis mex fructus
spoliare. Vide quæ pro te patior, vide quibus clavis perfodior. Vide quibus amar-
cor pœnis, quantis discrucior pro te angustijs. Vide quomodo vitam meam vti-
bi seruirem, Deus & creator tuus omnem in paupertate, fame, siti, frigoreque con-
sumpserim. Moueat te rosei mei sanguinis vnda, quam pro te fudi. Misereere chari-
tatis mex qua moriens dilexi te. Hæc omnia offero Patri pro te, saltem conuerte-
re ex toto corde ad me. Videsne quàm ardentem tuam salutem sitio? Videsne quàm
amanter te inuito, quàm desideranter expecto? Experire igitur nunc etiam quàm
hilariter tibi occurram, quàm misericorditer te recipiam, quàm paterne denique
non modo in famulam, sed in filiam etiam adoptare cupiam. Ego te mihi recon-
siliabo filia, ego te cordi meo adstringam. Vique quo igitur. nunc morans filia
Vique

Vsquequo non confidis mihi? Quousque tyranno & hosti pessimo seruis? Quamdiu dona mea & quicquid à me habes, in illius cultum, in illius obsequium & in mei contemptum ac probrum, expendis? Abrenuntia diabolo & quasi paleam ipsum contemne.

*Animæ ex seruitio peccatorum, quantum sibi met damnum intulere:
Deo hostique seruire, quantum discrimen: penitentia
item dilata quam multos fefellit.*

CANON VI.

A Nimaduerte filia cui iustus seruias, patri an tyranno: amatori, an hosti: creatori, an destructori: Ei à quo habes vitam, corpus & animam, an illi à quo nihil habes præterquam peccatorum foeditatem terribissimam, infirmitatem, instabilitatem, miseriam infelicitatemque sempiternam? Quæ comparatio mei ad Belial? Noli esse filia diaboli, quam feci vt filia sis Dei. Si tu destruxisti teipsum, si pactum rupisti, ego te scio reficere, ego scio te sanare. Noli modo conuersionem differre. Incerta es quando moriaris. Multos mors ipsa præuenit, multos spes vana fefellit, multi penitere volebant quando debebant exire, multi ad mortem penitentiam distulerunt: sed expectatio dorum vana fefellit eos. Tu igitur modo respice. *Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis:* Ambula dum lucem habes, ne tenebræ te comprehendant. Crede vtili consilio; cui nisi credideris, dolebis aliquando quod non acquieueris modo. Verum tunc dolebis, quando dolori tuo nullum erit remedium, quando lætuiti tuo nulla potest adferri consolatio, quando damnationi tuæ nulla potest liberatio impetrari, nullaque erit tibi postea spes: sed horror, confusio, pœna, desperatio, ac perpetua à me separatio. Modo igitur hæc verba in cor tuum sume: iuuabit aliquando salubri consilio credidisse. Si reuerfa ad me fueris, si meo consilio acquieueris, si amoris meo erga te gaudium nunc feceris, non deerit tibi prouidentia mea, inspiratio & vnctio mea docebunt te, vt non solum gratiam meam obtineas, sed ad sponsæ etiam nomen, ad amicitiam etiam meam peruenias. Fateor, difficile erit tibi assuetæ relinquere, difficile erit quæ delectat, subtrahere. At vide tu quanto in periculo sis constituta, vide in quo præcipitio verferis? Circuit aduersarius tuus diabolus, cui tu seruis, quærens te deuorare atque deglutire, & tu super os inferni interim ambulans ludas: Ea enim agis quibus cum nulla, est vita salutis; quandoquidem pactum cum inferno & morte percussisti. Vita tua impia est & reproba. Spes vana & temeraria. Nihil times me offendere, ianuam gratiæ meæ tibi per impiam voluntatem obturasti, frigida es tota, & ab omni charitate aliena. Et interim promittis tibi veniam atque misericordiam, quam tamen cum possis non quæris, sed nescio quo craftino tibi polliceris te conuertendam.

*Penitentia cur acceleranda sit, dolor de peccatis quando sit vanus:
quamque contritio vera sit hodie rarissima, emendatio item
vsque ad mortem protelata quam sit omnium
periculosissima.*

Poenitere
aut cito
quisque de-
beat.

Dolor de
peccatis va-
rius quis sit.

Apo. ii.

Poenitentia
vera quam
sit hodie
rara.

Contritio
in morte
quam sit
rara.

In morte
cur pauci
vere poeni-
teant.

O Filia hodie incipe poenitentiam antequam peccata tua nimium crescant, hodie redi, hodie conuertere, quia sera conuersio in extremis vitæ periculosa est & raro salutaris. Licet confitearis tunc, licet lachrymeris, licet bonarum orationes tibi inuoces, hæc tamen omnia cum possint & plerumque solent fieri ex timore seruili, non tibi sufficient ad salutem. Idem enim doleres, idem plangeris, quia moriendo te ituram nouisti, teste conscientia, ad pœnas æternas. Conscientia ipsa tua accusat & damnat te. Velles non peccasse. Prohæ. At quare id velles? Prohæ. Ne inferni te ream fecisses, ne pœnam æternam sustinere debeas. Propter te igitur, & ex amore priuato quo te ipsam diligis doleres, non propter me. Huic poenitentia nihil ego debeo, hic plangit non delet reatum. Nam licet iam sis moritura, si tamen posses vivere, & si extra periculum mortis fores constituta, nequaquam plangeres, nequaquam emendares aut corrigeres vitam tuam: sed quæ sordidit, sordesceres adhuc, & maioribus te indies sordibus pollueres. Peccata moriens deseris. Verum quæ est ista desertio peccatorum, quando peccare amplius non potest? Desere peccata quamdiu potes peccare. Caue dum vales agere peccata, odi ac fuge peccata dum sana es, & dum potes amasse. Hæc poenitentia vera est, quæ mei causa, quæ mei amore plangit peccatum. Quapropter scito filia, è centum vix vnum verè poenitere qui in mortem suam poenitentiam differt. Quomodo enim ille obtinebit contritionem in morte, qui quamdiu viuit semper vult peccare? Quomodo in morte dolebit, qui mei causa nunquam quod me offendit ante hæc dolere voluit? Proinde miraculo non minus est, si quando in morte contritionem atque dolorem infundo cuiquam, qui hæcenus semper peccans ad mortem graui peccatorum sarcina onustus venit, quam tamen deponere tunc potuisset in vita & dum sanus foret, noluit. Prodigiosa inquam res est impœnitentem tunc subito mutari in verè poenitentem, & ex Ethiope ilico fieri album. Si quis tamen in se senserit in morte, tamen si cum peccatis ad mortem veniat, ut potè ante mortem durat semper, & qui ad hanc ipsam horam poenitentiam distulerit: si inquam senserit, ut ex charitate qua me diligere, subito mutatus, incipit, doleat. Atque doleat plus propterea quod me offenderit, quam quod sibi poenam comparauerit æternam. Non desperet, sed confidat firma spe super bonitate mea innixus, quia non peribit: quamdiu nanque anima coniuncta manet corpori, poenitendi est tempus, & nulla hora poenitentiam ego non accipio, si vera est, quomodo illam esse debere prædixi. At paucissimis hæc gratia datur. Siquidem habitus peccandi ac consuendo non poenitendi simul tunc cum tristitia & horrore mortis, obruunt eiusmodi animam in morte, ut nihil nisi pœnas, nihil præter iusta iudicia mea, cum desperatione veniæ possint cogitari. Aspicit enim tunc peccata sua absque respectu aut consideratione misericordie meæ, quo se ipsam antequam iudico ego, damnat: atque desperat.

Ut anima sese ad confessionem peccatorum animare, demonemque ac verecundiam superbam superare debeat, quænam item faciant facile peccata deserere.

Cur itaque o filia tu paribus tantisq; iam vis mergi periculis? Cur ad mortem tua peccata differes confiteri? Quid hominem peccatorem erubescis? Et ipse cui tu te accusas peccator est. Pone igitur pedem super dzmone vnum, alterum pone super verecundiam, aut potius superbiam tuam, & euome viras quod tibi diabolica insauit illusio. Homo est qui te audit similis tui, aut te fortasse in periculis profundior. Quid refert, si hoc illud ve homo de te cogitet? Sim tibi amicus ego, & totus mundus infestus, quid tibi nocebit? Reuertere igitur ad me filia, & execrare dum execrandi tempus est, mala opera tua. Inspice quanta patior pro te. Loquacitatem, luxum, peccata ventris, curiositatem, otium, aliaq; peccata cito superabis, si pœnas meas, si vulnera, si fidelissimum denique erga te amorem meum meditata fueris. Consolaberis, atque in aliam mutaberis. Non erit graue delictis abstinere, non erit molestum carere mundi gaudijs, non erit triste honoribus destitui, quia hæc omnia suauiori modo ac castiori in me reperies. Si impugnat diabolus, ad vulnera mea confuges. Si molestiam sentis aut pœnam, dulcorabunt tibi has angustias meæ. Cæterum si passio te hæc mea non commouerit, si mea charitas te accendere nequiverit, vel pœna æterna te perterreat. Recordare quam breuis momentaneaq; sit delectatio peccati: contra verò quam sine fine perpetuoq; duratura sequatur pœna. Cogita quid sit æternum quod nunquam finietur. Quantumlibet dempseris de æterno, siue de eo quod sine caret, quantislibet annis pœnas tolleraueris, tantundem semper adhuc restat, nunquam enim potest minui, quod sine caret. Et, tunc in illas gehennæ pœnas te præcipitabis, ne breui modo careas delectatione? Tunc tam breue gaudium quod est vnus momenti sempiternis tibi comparabis supplicijs? Verùm de hoc iam satis. Quæ tibi post hæc necessaria sunt, si præbueris aurem, alio tempore adijciam. Respice, resurge, & Viue.

Quenam
faciant faci-
le peccata
deserere.

D. IOAN. IVSTI LANSBERGII.
In alloquiorum Iesu Christi,
Partem II.

PRAEFATIO.

Ego diligentes me diligo, & delicta meæ esse cum filijs hominũ. Sic dilexi mundum vt in mortem darem animam meam, ne pereat, sed habeat vitam æternam quicumque in me crediderit. Ego ð anima pro te laboraui, esuriui, sitiui, contemptum & persecutionem passus sum. Vulneratus sum propter iniquitates tuas, attritus propter scelera tua, mortuus propter delicta tua, resurrexi propter justificationem tuam. Ad hæc omnia me impulit amor, quo te diligo, & in filiam adoptionis aduocato. Itaque tu respiciens, adamantem reuertere, in vulnerum meorum sanguine laua te, virtutibus & vita meæ meritis vestire. Omnia hæc libens tribuo, nã vt amantissimus pater hæc offerens tibi occurro in amplexum, ad osculum te recipio, & ad redamandum te inuito. Reuertere filia, & mundare. Prebe cor tuum mihi, quia præter hoc aliud abs te non desidero. Porro, quomodo tota ad me reuertaris, quomodo in corde tuo mihi delicias præpares, quomodo amorem meum respicias, quo denique modo tu quoque respiciaris, aduerte.

Pro. 8.
Hier. 12.
Ioan. 3.
Esaie 1.
Esaie 53.
Rom. 6.

Pro. 21.